

## Arrest

nr. 286 239 van 16 maart 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SENDWE-KABONGO  
Lakenweversstraat 50  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat P. SENDWE-KABONGO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 december 2020 toe op het Schengengrondgebied en dienden op 5 maart 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 september 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 6 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

L.(...) S.(...), I.(...) (geen R.R.)

Geboren te (...) op (...)

D.(...) O.(...), O.(...) J.(...) C.(...) (geen R.R.)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Brazilië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter hoogzwanger is en dat zij de geboorte willen maken. Ter staving hiervan leggen ze het paspoort van hun dochter voor evenals haar geboorteakte en een zwangerschapsattest. Echter, uit het administratief dossier van hun dochter blijkt dat zij op 10.04.2021 bevallen is van een zoon. Betrokkenen kunnen zich dan niet nuttig meer beroepen op de zwangerschap van hun dochter en de nakende geboorte van hun kleinkind.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kleinkind. Echter, ze maken op geen enkele manier aannemelijk waarom het hoger belang van hun kleinkind geschaad zou worden door hun tijdelijke terugkeer naar Brazilië. Hun kleinkind beschikt over de Belgische nationaliteit en woont samen met beide ouders. Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden niet aangetoond. Bovendien zijn betrokkenen als Braziliaanse onderdanen vrijgesteld van de visumplicht waardoor zij regelmatig op bezoek kunnen komen bij hun kleinkind. Het hoger belang van dit minderjarige kind wordt dan ook niet geschaad door een tijdelijke terugkeer van zijn grootouders naar Brazilië.

Betrokkenen verwijzen in dit kader van artikel 22bis van de Belgische grondwet. Echter, de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RvV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkenen beroepen zich tevens op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 10. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere

reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij in België een gezinsleven onderhouden in een prachtig appartement waar zij hun woonst hebben en waar zij hun gezinsverplichtingen naleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun volwassen dochter en haar zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu wordt verwezen naar de nood van hun dochter aan bijstand tijdens haar bevalling. Echter, haar zoon is bijna anderhalf jaar oud, waardoor betrokkenen zich hierop niet nuttig meer kunnen beroepen. Ook het feit dat betrokkenen samenwonen met hun dochter toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel bewijs voorleggen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert tijdelijk terug te keren naar Brazilië. Ze wijzen erop dat hen terugsturen naar Brazilië een gevaar zou vormen voor hun leven en tot een schending van artikel 3 EVRM zou leiden. Ter staving hiervan leggen ze een krantenartikel dd. 28.02.2021 voor. Allereerst merken we op dat het voorgelegde artikel geen actualiteitswaarde meer heeft daar het dateert van meer dan anderhalf jaar geleden en daar de coronasituatie aan ernstige veranderingen onderhevig is. Vooralsnog moet de corona-pandemie bovendien worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard

*zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere commerciële luchtverkeer tussen Brazilië en Europa normaal verloopt en dat reizen naar Brazilië perfect mogelijk is. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Braziliaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Brazilië terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Zij maken niet met een begin van bewijs aannemelijk dat hun leven bij een terugkeer naar Brazilië in gevaar zou zijn noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Het feit dat betrokkenen vooruitzichten zouden hebben op tewerkstelling binnen de sector van handarbeiders, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Hiervan worden geen bewijzen voorgelegd en evenmin beschikken betrokkenen over een officiële toelating om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2020 in België zouden verblijven, dat zij hier snel geïntegreerd zouden geraakt zijn, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat een huurovereenkomst voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"*

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 september 2022 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 6 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

*"(...)*

*Naam, voornaam: L.(...) S.(...), I.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Brazilië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

*Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Groot-Brittannië dd. 04.11.2020 en een inreisstempel Frankrijk dd. 03.12.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.*

*"(...)"*

Ten aanzien van verzoeker:

*"(...)*

De heer:

Naam, voornaam: D.(...) O.(...), O.(...) J.(...) C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Groot-Brittannië dd. 04.11.2020 en een inreisstempel Frankrijk dd. 03.12.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."*

De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. In toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet *"worden de door de verzoekende partij vermelde feiten bijgevolg als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn"*. De nota met opmerkingen van de verwerende partij werd wel tijdig ingediend, zodat deze in de debatten kan worden betrokken.

2.2. De verwerende partij vroeg in haar nota met opmerkingen de behandeling via een louter schriftelijke procedure conform artikel 39/73-2 van de vreemdelingenwet. De griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) maakte op 8 november 2022 de nota met opmerkingen (met verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure) over aan verzoekers.

Op 23 november 2022 uitten verzoekers bij monde van hun raadsman bezwaar tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure. In zijn schrijven van 23 november 2022 beperkte de raadsman zich niet tot zijn verzet tegen een behandeling via een louter schriftelijke procedure, maar voegde hij tevens een uitgebreide inhoudelijke repliek toe op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd vastgesteld dat deze inhoudelijke repliek uit de debatten dient te worden geweerd aangezien nergens in de toepasselijke regelgeving voorzien is dat het bezwaar tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, zoals bedoeld in artikel 39/73-2, §2, van de vreemdelingenwet, gepaard kan gaan met dergelijke repliek. De aanwezige raadsvrouw kreeg ter terechtzitting overigens de gelegenheid om desgevallend mondeling te reageren op de nota met opmerkingen, maar zij beperkte zich tot het volharden in het gedinginleidend verzoekschrift.

De door verzoekers ingediende *"Reactie op nota met opmerkingen"* dient, behoudens wat het verzet tegen de behandeling via de louter schriftelijke procedure betreft, uit de debatten te worden geweerd.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, §2, eerste lid en 73/13 (*sic*, wellicht 74/13) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel *"audi et alteram partem"*. Verzoekers voeren tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. In hun enig middel stellen verzoekers het volgende:

“Het eerste onderdeel slaat op het stereotype karakter van het Bevel tot het verlaten van het grondgebied en daarbij wordt geen rekening gehouden met de fundamentele mensenrechten

En daarbij : Bevat het bevel tot het verlaten van het grondgebied (Bijlage 13) een stereotype argumentering waarbij zonder meer verwezen wordt naar het artikel 7, alinea 1er, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

De motivering wordt als volgt weergegeven :

« Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt af gegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Groot-Brittannië dd. 04.11.2020 en een inreisstempel Frankrijk dd 03.12.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden. ».

Welnu :

De argumentering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied is in tegenstrijd met de fundamentele mensenrechten die door de eisers opgeworpen worden omwille van de risico's voor het verstoren van hun gezinsleven dat zij onderhouden met hun kleinzoon die in België is geboren alsmede het verbreken van het evenwicht in het gezinsleven dat voorspruit uit hun relaties met de ouders van deze laatste...

Met het bevel tot het verlaten van het grondgebied dat genomen werd moet komaf gemaakt worden via een annulatie omwille van de stereotype, verkleurde en ondoelmatige motivering die getroffen werd aan haar oorsprong en die de rechtsbepalingen en -principes schendt die in het eerste middel zijn weergegeven.

Bij het nemen van een beslissing tot een verwijdering dient de minister of zijn afgevaardigde rekening te houden met het hogere belang van het kind, zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand”, zo wordt dit tenminste in het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 vastgelegd.

Overigens voorziet het artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/CE van het Europese parlement en de Europese Raad van 15 december 2008 dat de verwerende partij de mogelijkheid behoudt om de weg naar de regularisatie te bevoorrechten «omwille van menslievende, charismatische of andere motieven » en daarbij bevestigt het Artikel 6 van de betrokken Richtlijn nog : « in overeenstemming met de algemene rechtsprincipes van de Europese Unie dienen de genomen beslissingen in toepassing van deze Richtlijn geval per geval toegepast te worden waarbij rekening dient gehouden te worden met objectieve criteria, wat inhoudt dat men alle andere factoren in overweging neemt dan enkel maar het simpele feit van een onregelmatig verblijfsstatuut (zie hiervoor, RvS, n° 232.758 van 29 oktober 2015)

Uit hetgeen hieraan voorafgaat spruit voort dat indien de verwerende partij in bepaalde vastgestelde gevallen omschreven in het artikel 7 van de wet, een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitreikt aan eender welke rechtsingezetene van een derde land die zich op Belgisch grondgebied bevindt met een onwettig verblijfsstatuut, dat deze verplichting niet opgevat mag worden als een automatisch rechtsprincipe en in alle omstandigheden Wij dienen eveneens te veronderstellen dat de vreemdeling die op een onwettelijke wijze in België verblijft, door dit onwettige karakter van zijn verblijfsstatuut dit geen geldig rechtsmotief kan uitmaken op hem zomaar op automatische wijze een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te reiken. Zonder dat daarbij andere elementen in overweging worden genomen.

De eisende partij laat gelden dat de argumentatie van het bevel tot het verlaten van het grondgebied niet in overweging is genomen. Het privéleven en het gezonde evenwicht in gezinsverband van de eisers wordt hierbij aangetast zoals reeds weergegeven in de opgeworpen elementen van de aanvraag van de eisers. De verwerende partij is van oordeel dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied ten gevolge van de beslissing 9bis, waarbij deze elementen worden onderzocht en waarbij noch het artikel 8 van het EVRM noch het artikel 74/13 van de wet een motivatieverplichting op zich opleggen.

In dit opzicht dienen wij eraan te herinneren dat, ten gevolge de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de formele motiveringsverplichting van een administratieve akte vereist dat de feitelijke en de juridische motieven die haar staven ten gronde uiteen worden gezet. Van zodra de overheid deze beslissing neemt dient zij, bij het nemen van het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, rekening te houden met het respecteren van de fundamentele rechten van de vreemdelingen. Het komt haar toe dus uit te leggen hoe zij de wettelijke vereisten van het voormalige opgeworpen artikel 74/13 heeft gerespecteerd met daarbij met name rekening gehouden te hebben met het gezinsleven van de betrokken personen (RvS, Arrest n° 227.727 van 22 september 2022, pp. 3 et 4). Derhalve dient een bevel tot het verlaten van het grondgebied een eigen en duidelijke juridische draagwijdte bevatten indien een beslissing tot onontvankelijkheid van een verblijfsvergunning wordt getroffen. Dit bevel moet gepaard gaan met een specifieke motivering en daarbij de omstandigheid

bevatten waarop de verwerende partij haar beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning motiveren met betrekking tot de juridische criteria van het artikel 9bis van de wet wat haar niet vrijstelt van haar motivatieverplichting bij het nemen van het bevel tot het verlaten van het grondgebied met inachtneming van de draagwijdte van deze maatregel (ibidem).

De Raad van State heeft in een Arrest nr 241.632 van 29 mei 2018, geoordeeld dat :

«De bevoegdheid van de Belgische Staat voor het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in het kader van de Richtlijn met betrekking tot de procedure hiervoor 2008/115/CE is geen volledig vaststaande gebonden bevoegdheid. Hierbij moeten wij overwegen dat de argumenten van de richtlijn 2008/115/CE van het Europese parlement en de Europese Raad van 15 december 2008, voorheen reeds aangehaald er eveneens met name staat op maakt dat de genomen beslissingen met betrekking tot deze vermelde richtlijn geval per geval dienen onderzocht te worden waarbij rekening dient gehouden te worden met de objectieve criteria, wat omhelst dat men ook andere factoren in overweging dient te nemen dan enkel maar het enkele feit van het onwettelijke verblijfsstatuut » en hierbij dienen wij er rekening mee te houden dat op zich, « de huidige Richtlijn respect oplegt voor de fundamentele rechten en het nagaan van de erkende rechtsprincipes, met in het bijzonder, diegene die door het charter van de fundamentele Rechten van de Europese Unie worden opgeworpen»,

In haar Arrest n°253942 van 9 juni 2022, heeft de Raad van State eveneens in overweging genomen dat: «de overheid er eveneens over dient te waken dat bij het nemen van een dergelijke beslissing, de fundamentele rechten van de betrokken persoon zullen gerespecteerd worden, zoals voorgeschreven is in het artikel 14/13 van de wet van 15 december 1980. De formele motiveringsverplichting van een administratieve akte vereist dat de feitelijke en juridische argumenten waarop zij gebaseerd is, ten gronde worden uiteengezet. Derhalve dient de overheid met name rekening te houden, bij het nemen van een beslissing tot het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, met het respecteren van de fundamentele rechten van de vreemdelingen. Het komt haar aldus toe om uit te leggen hoe zij respect dient op te brengen voor de vereisten van het voorheen vermelde artikel 74/13 daarbij rekening houdende met het gezinsleven van de betrokken persoon».

De Raad stelt vast dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen inachtnaam bevat van de fundamentele rechten van de eisers en geenszins aantoonde dat daarbij rekening werd gehouden en bijgevolge worden de vermelde rechtselementen in het artikel 74/13 van de Wet wel degelijk geschonden. " Bijgevolg mag het onderzoek naar de gevolgen van deze beslissing niet verward worden met het uitgevoerde onderzoek in het kader van de aanvraag, gegrond op het artikel 9bis van de wet die een verschillende draagwijdte en een ander voorwerp omhelst.

In deze huidige zaak dienen wij vast te stellen dat het feit dat de verwerende partij nagelaten heeft haar beslissing tot het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied terdege te motiveren, in tegenstrijd is tot de bepalingen opgegeven in het artikel 74/13 van de wet. Dit is de reden waarom deze beslissing geannuleerd dient te worden.

Tweede onderdeel : de eisers hadden geen rechten op persoonlijke relaties met hun kleinzoon met de Belgische nationaliteit

En dit opdat de verwerende partij van oordeel was dat de eisers, ondanks hun hoedanigheid als grootouders, geen recht hadden op persoonlijke relaties met hun kleinzoon waarvan het gemeenschappelijk belang vereist dat hun persoonlijke relaties gerespecteerd worden in toepassing van het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980..

Dit terwijl dit ernstige beperkingen oplegt in hun verhouding tot hun concrete situatie naar hun kleinkind toe.

De relatie tussen de grootouders en hun minderjarige kleinkinderen wordt wettelijk beschermd door het artikel 371-4 van het Burgerlijk Wetboek dat staft : « het kind heeft het recht om persoonlijke relaties te onderhouden met zijn ascendenten. Enkel het belang van het kind kan een hinderpaal opwerpen op het uitoefenen van dit recht ». Deze rechtsbepaling van het burgerlijk recht vindt een administratieve fundering in het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

De directe ouders van het minderjarig kind zijn begunstigd door een vast inkomen uit een loon vanuit een stabiele werksituatie. In deze mate kunnen zij hun belangrijke rol als grootouders vervullen teneinde de dagelijkse zorgen voor het kind te zorgen op het vlak van voeding, hygiëne, onderwijs of toezicht vanwege hun kleinkind. Derhalve is er niets zo belangrijk voor de minderjarigen, rekening houdende met deze feitelijke toestand en derhalve dient hij het contact met zijn grootouders blijvend te onderhouden.

Hier volgen nog andere elementen die deel uitmaken van een schending van de voorheen vernielde rechtsbepalingen.

Derde onderdeel : respect voor het privé- en gezinsleven

De aangevochten beslissing miskent het respect voor het recht op een privé- en een gezinsleven voor de eisers en hun kleinzoon alsmede de beperkte gezinskern van deze laatste.

Het artikel 8 van het EVRM bepaalt :

« 1. Elkeen heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling ».

Het Hof van Justitie bevestigt op een veralgemenende wijze dat « de gezinshereniging dient de ganse groep gezinsleden te omvatten opdat de gezinseenheid zou gevrijwaard worden » en beschouwt dat « deze interpretatie in overeenstemming is met het artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het charter en daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen de omstandigheden en het moment op het ogenblik waarbij een gezin wordt samengesteld » (Arrest van het Hof (tweede Kamer) van 4 maart 2010. Rhimou Chakroun tegen Minister van Buitenlandse Zaken).

De Raad van State heeft reeds in de grond van de zaak geoordeeld in haar Arrest van 7 november 2001 dat :

« Overwegende dat noch uit de inhoud van de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij de aanvraag had onderzocht onder het gezichtspunt van het artikel 8 van het Europese Verdrag, noch dat zij de zorg had opgebracht om een rechtvaardig evenwicht te bewerkstelligen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht van de eisende partij voor het respecteren van haar privé- en gezinsleven ; de tegenpartij heeft het artikel miskend en haar motiveringsverplichting geschonden ».

Welnu, in dit geval vormen de eisers, hun kleinzoon en hun ouders een gezinskern in de zin van het artikel 8 van het EVRM, d.w.z. de mogelijkheid voor elkeen om relaties aan te knopen met zijn gezinsleden alsmede met diens gelijkgezinden en « d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité » (J. VELU et R. ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant, p.338).

Door geen gevolg te geven aan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden opgemaakt door de eisers in hun hoedanigheid als burgers van een gezin met een burger van de Europese Unie alsmede andere gezinsleden die gezinsleden van de Europese Unie uitmaken heeft de tegenpartij een inbreuk begaan in het uitoefenen van het respect voor het privé- en gezinsleven van de eisers.

Desalniettemin laat paragraaf 2 van het artikel 8 van het EVRM een inbreuk vanwege de op ent) are overheid toe voor zover dit laatste voorzien is door de wet, niet buitensporig is en noodzakelijk binnen een democratische samenleving. Dit is hier niet het geval.

In dezelfde gedachtengang heeft de Raad van State eveneens bepaald dat « een voorzichtige administratieve regel vereist dat de overheid enerzijds de proportionnaliteit nagaat tussen, enerzijds het doel en de gevolgen van de voorgeschreven administratieve stap, zoals voorgeschreven in de alinea 2 van de rechtsbepaling en, anderzijds, haar min of meer aangepaste praktische uitwerking in elk individueel geval met daarbij de teweeggebrachte nadelen bij haar tenuitvoerlegging, meer bepaald de risico 's waaraan de veiligheid van de eisers en de integriteit van hun gezinsleven zou blootgesteld worden » (RvS, n°58.969, 1 april 1996, TVR 1997, p. 29 en volgende ; RvS, n°61.972, 25 september 1996, TVR 1996, p. 31 en volgende. En het geciteerde arrest in RDE, 1998, n°97, p. 5).

Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, dienen de uitzonderingen aan drie voorwaarden te voldoen : een voorwaarde inzake wettelijkheid, een voorwaarde inzake finaliteit (het respect van een van de doeleinden opgenomen in de alinea 2 van het artikel 8) en een voorwaarde inzake evenredigheid tussen het beoogde doel en diens gevolgen (zie V. COUSS1RAT-COUSTERE, « L'article 8, § 2 » in La Convention européenne des droits de l'homme - commentaire article par article, Economica, 2è éd. 1999, pp. 334-335 et R. ERGEC et PF. DOCQUIR, « Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme », R.C.J.B., 2002/1, n°155 et ss).

Het blijkt niet uit de motivering van de aangevochten akte dat de tegenpartij overgegaan is tot een ernstige controle van de evenredigheid van haar beslissing en de gevolgen daarvan op het privé- en gezinsleven van de eisers.

Deze beslissing tot weigering had vermeden kunnen worden zoals hierboven uiteengezet, indien de tegenpartij het rechtsprincipe « audi alteram partem » had gerespecteerd.

Vierde onderdeel : schending van het rechtsprincipe « audi alteram partem »

Omdat de tegenpartij gehandeld heeft met een onbezonnenheid en voortvarendheid in dit geval zonder zich de moeite te getroosten de eisers te aanhoren alvorens haar betwiste beslissing te nemen.

Welnu het rechtsprincipe « audi alteram partem » alsmede het artikel 41 van het Charter voor de fundamentele rechten van de Europese Unie leggen in dit geval de volgende procedure op :

Het artikel 41 van het charter van de fundamentele rechten van de Europese Unie bepaalt :

« Recht op een behoorlijk bestuur

1. Elke persoon heeft het recht om zijn zaken op een onpartijdige en evenredige wijze behandeld te zien, bij de behandeling ervan en binnen een redelijke termijn door de instituten en de rechtsorganen van de Europese Unie.

2. Dit recht omhelst met name :

Het recht van elkeen om gehoord te worden alvorens een individuele maatregel jegens hem zal genomen worden die hem op een ongunstige wijze zal benadelen ;

*Uw Raad heeft hierbij de gelegenheid gehad zich uit te spreken bij dergelijke gevallen inzake dit rechtsprincipe, met name in de arresten hierna opgesomd : CCE, 24 juni 2014, n° 126.158, RDE, n°177, p.262; CCE, 30 april 2014, n°123.394; CCE 19 januari 2015, n°136.556;*

*In het bijzonder uw Arrest n° 128.272 van 27 augustus 2014 waarbij sancties worden opgelegd bij het niet respecteren van dit rechtsprincipe. Dit is een arrest dat het voorwerp uitmaakt van een doctrinecommentaar en de doctrinenota van de Heer LYS aangaande de gevolge van de schending van het recht om gehoord te worden in de Cahiers van het EDM.*

*Uit deze rechtspraak blijkt dat het recht om gehoord te worden een algemeen rechtsprincipe is dat opgelegd wordt aan de overheden van de lidstaten bij administratieve aangelegenheden indien een beslissing van die aard is dat zij de situatie van de rechtsbetrokkene in negatieve zin kan beïnvloeden;*

*In dit geval blijkt eveneens uit het rechtsprincipe « audi alteram partem » dat :*

*« vermits de overheid beoogt een ernstige maatregel te nemen jegens een vreemdeling en vermits deze maatregel genomen is omwille om het gedragspatroon van deze laatste, dient de overheid hem op voorhand hiervan te verwittigen en hem de kans te bieden zijn verdediging voor te bereiden »;*

*In dit opzicht tonen de eisers aan dat, indien hun recht om gehoord te worden, gerespecteerd was geweest, dit een invloed gehad zou hebben op het effectief nemen van de betwiste akte. Zij hadden in dit opzicht de bijzondere elementen naar voren kunnen brengen die hun standpunten jegens de jonge U.(...) L.(...) alsmede diens oudere zuster U.(...) K.(...), van Belgische nationaliteit, geboren op 1 maart 2013 ten gronde hadden uiteen kunnen zetten.*

*Zij zouden eveneens de elementen naar voren kunnen gelegd hebben aangaande het feit dat andere gezinsleden in orde waren met hun verblijfsvergunning in België, te weten de familie van de zuster van de eerste eiseres : mevrouw D.(...) S.(...) N.(...) M.(...) (NN: (...)), echtgenote van de Heer D.(...) S.(...) F.(...) J.(...) ((...)), die de ouders zijn van verschillende kinderen.*

*Zij hadden eveneens het ontwerp van hun arbeidscontract verbonden aan de regularisatie van hun verblijfsvergunning kunnen voorleggen.*

*Met betrekking tot hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dal de tegenpartij het rechtsprincipe « audi alteram partem » niet heeft gerespecteerd en bijgevolg niet op een redelijke wijze heeft gehandeld en daarbij op deze wijze een duidelijke beoordelingsfout gemaakt door nagelaten te hebben de nuttige informatie vanwege de eisers verstrekt te onderzoeken omwille van het niet respecteren van het hierboven opgegeven rechtsprincipe.”*

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een kopie van een ontwerp-arbeidsovereenkomst, een attest van gezinssamenstelling van D. S. F. J. (schoonbroer van verzoekster) van 18 oktober 2022 van de gemeente Rixensart, een attest van gezinssamenstelling van U. M. R. J. M. (schoonzoon van verzoekster) van 25 mei 2021, een kopie van de verblijfskaart van de dochter van verzoekster (moeder van de kleinkinderen), een kopie van de geboorteakte van de dochter van verzoekster, een kopie van het Belgische paspoort van de kleinzoon van verzoekster en kopieën van de huwelijksakten van verzoekers en van F. J. D. S. en N. M. D. S. (zus van verzoekster, met vermelding van de ouders van verzoekster) (Verzoekschrift, bijlagen 4-10).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van*

*de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.  
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de eerste bestreden beslissing stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2021 aangehaalde elementen (met name de zwangerschap van hun dochter, het gezinsleven met hun kleinkind en het hoger belang van het kleinkind, het gezinsleven, de COVID-19-pandemie, de vooruitzichten op tewerkstelling en hun integratie) *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

3.6. Verzoekers gaan in hun enig middel nergens in op de concrete overwegingen van de eerste bestreden beslissing waardoor zij niet aantonen dat deze op onwettige wijze werd genomen. Bijgevolg dient de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris bij te treden waar deze stelt dat de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.7. De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing, vermelden uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Deze wetsbepaling bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...), 2°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*(...)”*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*(...)”*

3.8. Verzoekers stellen dat de motivering van de bevelen stereotiep is, maar zij betwisten, noch weerleggen de pertinente vaststellingen dat hun paspoorten *“(...) een inreisstempel van Groot-Brittannië dd. 04.11.2020 en een inreisstempel Frankrijk dd. 03.12.2020”* bevatten, waardoor *“(d)e maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden (is)”*. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel in toepassing van voormelde wetsbepaling verplicht hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.9. Verzoekers stellen in hun middel in wezen dat bij het treffen van de bestreden bevelen onvoldoende rekening werd gehouden met bepaalde grondrechten, met name de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en in het bijzonder hun recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stellen dat het gezinsleven met hun kleinkind en diens ouders zou worden verstoord. Verzoekers houden een theoretische uiteenzetting over de richtlijn 2008/115/EG en achten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

3.10. De Raad stelt samen met verzoekers vast dat de bevelen om het grondgebied te verlaten geen uitdrukkelijke motieven bevatten betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zoals echter bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind, maar houdt deze wetsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374).

3.11. In zoverre verzoekers in dit verband de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht lijkt de eventuele lacune in de formele motivering van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) verzoekers niet in hun belangen te hebben geschaad. Verzoekers gaan er immers aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard - en die hen gelijktijdig met de bestreden bijlagen 13 ter kennis werd gebracht -, uitgebreid wordt ingegaan op de vraag of een terugkeer van verzoekers compatibel is met hun recht op privé- en gezinsleven. Verzoekers stellen dat de bevelen een specifieke motivering dienen te bevatten, maar zij verhelderen niet op welke wijze de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en de beoordeling van dezelfde elementen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden verschillen. In de eerste bestreden beslissing wordt betreffende de beoordeling van de ingeroepen elementen in het licht van de notie *“buitengewone omstandigheden”*, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

*“(…)*

*Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kleinkind. Echter, ze maken op geen enkele manier aannemelijk waarom het hoger belang van hun kleinkind geschaad zou worden door hun tijdelijke terugkeer naar Brazilië. Hun kleinkind beschikt over de Belgische nationaliteit en woont samen met beide ouders. Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden niet aangetoond. Bovendien zijn betrokkenen als Braziliaanse onderdanen vrijgesteld van de visumplicht waardoor zij regelmatig op bezoek kunnen komen bij hun kleinkind. Het hoger belang van dit minderjarige kind wordt dan ook niet geschaad door een tijdelijke terugkeer van zijn grootouders naar Brazilië.*

*Betrokkenen verwijzen in dit kader van artikel 22bis van de Belgische grondwet. Echter, de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RvV, arrest 234716 van 31 maart 2020).*

*Betrokkenen beroepen zich tevens op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 10. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr.*

106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij in België een gezinsleven onderhouden in een prachtig appartement waar zij hun woonst hebben en waar zij hun gezinsverplichtingen naleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun volwassen dochter en haar zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu wordt verwezen naar de nood van hun dochter aan bijstand tijdens haar bevalling. Echter, haar zoon is bijna anderhalf jaar oud, waardoor betrokkenen zich hierop niet nuttig meer kunnen beroepen. Ook het feit dat betrokkenen samenwonen met hun dochter toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel bewijs voorleggen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)”

3.12. Verzoekers beweren in hun middel dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het administratiefrechtelijke verlengstuk is van artikel 371-4 van het Burgerlijk Wetboek dat het recht op persoonlijke relaties tussen kinderen en hun ascendenten waarborgt, waardoor ook grootouders dit zouden kunnen claimen ten aanzien van hun kleinkinderen. De Raad merkt evenwel op dat dit recht op persoonlijk contact niet betekent dat aan vreemdelingen zonder geldig verblijf geen terugkeerbesluit zou kunnen worden afgeleverd. De Raad wijst er immers op dat het “gezins- en familieleven” uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet eerst en vooral “beschermenswaardig” dient te zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM alvorens dit de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe kan nopen zich te onthouden van zijn wettelijke verplichting om een terugkeerbesluit te treffen.

3.13. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijzen verzoekers op hun Belgische kleinzoon en diens ouders. Verzoekers betogen dat zij met hun kleinkind een gezinskern uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Uit de stukken die verzoekers als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen, kunnen de afstammingsbanden tussen verzoekers en hun Belgische kleinkind worden vastgesteld en het gegeven dat zij op hetzelfde adres verblijven (Verzoekschrift, bijlagen 5-10), maar dit houdt geen bewijs in van een bijzondere band van afhankelijkheid. In de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf werd betreffende de afwezigheid van de afhankelijkheidsband het volgende gesteld:

*“In casu wordt verwezen naar de nood van hun dochter aan bijstand tijdens haar bevalling. Echter, haar zoon is bijna anderhalf jaar oud, waardoor betrokkenen zich hierop niet nuttig meer kunnen beroepen. Ook het feit dat betrokkenen samenwonen met hun dochter toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).”*

De Raad leidt uit de eerste bestreden beslissing af dat verzoekers hun familiale situatie reeds hadden uiteengezet in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2021. De stukken die zij thans als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen beschrijven wederom hun familiale situatie, zodat niet kan worden ingezien waarom dit ‘gezinsleven’ in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dus in het licht van artikel 8 van het EVRM anders zou moeten worden beoordeeld dan in de onontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM betreft, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partijen en hun gezin overigens slechts vereist indien er sprake is van een ‘beschermenswaardig’ gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

Om te bepalen of er inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet bovendien gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf waardoor er, in weerwil van verzoekers beweringen in hun middel, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.14. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het beginsel “*audi et alteram partem*”, voeren zij in wezen de schending aan van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Deze verdragsbepaling omvat onder andere “a) *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)*”.

Hoewel verzoekers zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kunnen beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67), geeft de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitvoering aan het Unierecht, waarbij tevens de Unierechtelijke algemene beginselen van toepassing zijn. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Uit niets blijkt dat verzoekers specifiek werden gehoord alvorens jegens hen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd getroffen. Evenwel geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, *M.G. en KR.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het komt dus aan verzoekers toe om, naast de vaststelling dat zij niet werden gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In hun middel wijzen verzoekers op het verblijf van hun kleinkinderen en de zus van verzoekers, maar zij verduidelijken niet dat er met deze familieleden bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan. Verzoekers wijzen tevens op hun mogelijke toekomstige tewerkstelling (Verzoekschrift, bijlage 4), maar dit element kwam reeds aan bod in de aanvraag om machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde naar aanleiding hiervan dat “*(h)et feit dat betrokkenen vooruitzichten zouden hebben op tewerkstelling binnen de sector van handarbeiders, (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid. Hiervan worden geen bewijzen voorgelegd en evenmin beschikken betrokkenen over een officiële toelating om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*” Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij, indien zij naar aanleiding van de terugkeerbesluiten

specifiek zouden zijn gehoord, elementen hadden kunnen aanleveren die hierop een ander licht zouden werpen.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben geen motiveringsgebrek aangetoond. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen. Verzoekers hebben geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht, noch van het beginsel “*audi et alteram partem*” aangetoond. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN